

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **T-M. C. R. a.s.** (dříve R.M. a.s.), proti žalovanému **Úřadu průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví č. j. O-113358 ze dne 14. 6. 2002,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví č.j. O 113358 ze dne 14. 6. 2002 a rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví č. j. 73833/1997 ze dne 24. 5. 2001 **se zrušují** a věc **se vrací** správnímu orgánu k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci na nákladech řízení částku 6800 Kč do 15 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Právní moc a působnost

1. Žalobou podanou dne 12. 8. 2002 k Vrchnímu soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví, kterým byl zamítnut rozklad a potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí žalovaného č. j. 73833/1997 ze dne 24. 5. 2001. Citovaným rozhodnutím Úřadu průmyslového vlastnictví bylo ve věci námitek Ministerstva vnitra ČR (dále též „ministerstvo“ nebo „namítatel“) proti přihlášce ochranné známky žalobce rozhodnuto tak, že přihláška ochranné známky žalobce „P. +“ zn. sp. O-113 358 se částečně zamítá.

2. Po účinnosti zákona č. 150/2002, soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) Vrchní soud v Praze věc s odkazem na § 132 s. ř. s. postoupil Nejvyššímu správnímu soudu k převzetí a dokončení řízení.
3. Nejvyšší správní soud svým usnesením č. j. 7 A 100/2002 – 28 ze dne 29. 10. 2003 žalobu proti napadenému správnímu rozhodnutí odmítl s poukazem na § 46 odst. 2 s. ř. s., neboť dospěl k závěru, že správní orgán rozhodl v mezích zákonné pravomoci v soukromoprávní věci, a taková žaloba je podle § 68 písm. b) s. ř. s. nepřípustná. V uvedeném usnesení Nejvyšší správní soud odkázal žalobce na uplatnění jeho práv v řízení podle části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“).
4. Usnesením zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, č. j. Konf 59/2005-12 ze dne 27. 9. 2005 bylo v negativním kompetenčním sporu rozhodnuto tak, že příslušným vydat rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví sp. zn. O 113358 ze dne 14. 6. 2002, ve věci námitek proti přihlášce ochranné známky žalobce „P. +“ do rejstříku ochranných známek, je soud ve správním soudnictví; stejným usnesením bylo usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 7 A 100/2002 – 28 ze dne 29. 10. 2003 zrušeno.
5. V daném případě jde o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla podle § 132 s. ř. s. z Vrchního soudu v Praze. Ve věcech neskončených vrchními soudy dokončí řízení zahájená před těmito soudy Nejvyšší správní soud. Podle § 130 s. ř. s. se neskončená řízení podle části páté o. s. ř. účinného přede dnem účinnosti tohoto zákona dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s.
6. Dne 1. května 2003, tedy v průběhu řízení o žalobě, byla do obchodního rejstříku zapsána změna obchodní firmy žalobce, a to z původní firmy R.M. a.s. na novou firmu T-M. C. R. a.s.

II. Skutkový stav věci

Řízení o námitkách Ministerstva vnitra ČR proti přihlášce ochranné známky „P. +“ podané žalobcem

7. Žalobce v období od 15. 7. 1996 do 26. 3. 1997 podal přihlášky k sedmi ochranným známkám obsahujícím slovo P., resp. slovo P. Dne 25. 7. 1996 podal přihlášku k ochranné známce „P. +“ (dále jen „přihlášené označení“). Proti zápisu této ochranné známky vzneslo dne 14. 10. 1997 ministerstvo v souladu s § 9 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách (dále jen „zákon o ochranných známkách“) námitky, neboť podle jeho přesvědčení je uvedená známka zaměnitelná s její ochrannou známkou s dřívějším datem přednosti a přihlášené označení žalobce by mohlo vyvolat u spotřebitelů dojem, že výrobky jím označované pocházejí od ministerstva.
8. O námitkách proti zápisu přihlášeného označení do rejstříku ochranných známek bylo Úřadem průmyslového vlastnictví rozhodnuto rozhodnutím č. j. 73833/1997 ze dne 24. 5. 2001 tak, že přihláška ochranné známky „P. +“ zn. sp. O-113 358 se částečně zamítá a seznam výrobků a služeb se omezuje o „aparáty pro záznam, převod, reprodukci zvuku nebo obrazu“ ve třídě 9 a „spoje (komunikace), provoz veřejné mobilní

telekomunikační sítě“ ve třídě 38. Pro služby ve třídě 37 mezinárodního třídění výrobků a služeb zůstává přihlášený seznam nezměněn. Správní orgán dospěl k závěru, že přihlášené označení „P. +“ a namítaná slovní ochranná známka „P.“ jsou zcela jednoznačně zaměnitelné ze všech tří hledisek vnímání spotřebitelem, tj. jak z hlediska vizuálního, fonetického, tak i významového. Dále správní orgán uzavřel, že označení žalobce je přihláшено pro výrobky obdobné těm, které má zapsány namítatel a že obě skupiny služeb, uvedené přihlašovatelem, lze zařadit pod radiokomunikační systém, rovněž zapsaný pro namítatele. Co se týče prodejních míst, kde se výrobky obou subjektů nabízejí, může i nemusí se jednat o místa totožná, to ovšem nic nemění na skutečnosti, že by u veřejnosti mohlo docházet k záměně producentů, neboť jejich výrobky a služby jsou, jak bylo zjištěno, velmi podobné.

9. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 27. 6. 2001 rozklad, doplněný dne 10. 12. 2001. Zde předně zpochybňuje oprávnění Ministerstva vnitra podnikat a následně přihlašovat ochranné známky, resp. vstupovat do řízení zahájeného u Úřadu průmyslového vlastnictví. Žalobce má za to, že v zákoně o ochranných známkách jsou pojmy podnikatel a podnikání používány ve stejném smyslu, v jakém jsou užity zákonodárcem v zákoně č. 513/1991 Sb., obchodním zákoníku (dále jen „obchodní zákoník“). Ministerstvo tak zjevně oprávnění k podnikání nemá, podnikatelem není, a není tudíž ani oprávněno poskytovat v oboru radiokomunikačních systémů a radiostanic komerční služby spotřebitelům. Činit tak nemůže a ani nesmí, neboť by tím ohrozilo podstatu Integrovaného záchranného systému (IZS), pro který je radiokomunikační systém určen a v důsledku toho i bezpečnost České republiky. Z uvedeného pak vyplývá, že zápisem přihlášené ochranné známky nemůže dojít k zásahu do zákonem chráněných starších práv namítatele, jakož ani k záměně jeho služeb se službami žalobce. Dále žalobce v rozkladu namítl nepřipustnost formy, kterou bylo v daném případě správním orgánem rozhodnuto. Dle názoru žalobce bylo totiž možné pouze buď námitky podle § 11 odst. 2 zákona o ochranných známkách zamítnout, nebo podle § 11 odst. 3 cit. zák. zamítnout přihlášku. Částečné zamítnutí přihlášky dle jeho názoru možné není. Podle žalobce jsou námitky ministerstva nesrozumitelné, zmatečné a nezpůsobivé k tomu, aby na jejich základě bylo vůbec žalovaným rozhodováno. Žalovaný jako správní orgán nakonec nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci v tom ohledu, zda zápisem přihlášeného označení nedojde k zásahu do zákonem chráněných práv třetích osob a pro své rozhodnutí si neopatřil potřebné podklady. Doplněním podaného rozkladu pak žalobce zpochybnil oprávnění zástupce ministerstva jednat v řízení před správním orgánem pro nedostatek plné moci, resp. jeho právní subjektivity.
10. O rozkladu rozhodl předseda Úřadu průmyslového vlastnictví žalobou napadeným rozhodnutím tak, že rozklad zamítl a napadené prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. Předseda Úřadu průmyslového vlastnictví dospěl k závěru, že námitky ministerstva byly podány včas, oprávněným subjektem a neobsahovaly přitom takové vady, aby na jejich základě nebylo možné ve věci rozhodnout. Namítatel byl osobou oprávněnou k podání námitek podle ust. § 9 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/1995 Sb. Pojem podnikatel ve smyslu známkového práva je s ohledem na záměr zákonodárce třeba vykládat širěji, než jak je definován v obchodním zákoníku. V obchodním styku totiž své výrobky a služby umísťují na trh i jiné subjekty než podnikatelé a byť tuto činnost neprovádějí za účelem dosažení zisku, je vhodné, aby tyto jejich výrobky a služby byly od výrobků a služeb jiných subjektů na trhu odlišeny ochrannou známkou. Rovněž pojem předmět podnikání je proto nutno vykládat extenzivně a zohlednit tak zvláštní postavení namítatele. K námitce nedostatků plné moci zástupce ministerstva žalovaný uvedl,

že během řízení o rozkladu byla předložena plná moc, ve které ministr vnitra zmocňuje Ing. D. K., aby jménem ČR-Ministerstva vnitra činil veškeré úkony v řízení před Úřadem průmyslového vlastnictví týkajícím se slovní ochranné známky č. 206733 „P.S“. Touto plnou mocí podepsanou dne 7. 12. 2001 se ruší plná moc udělená dne 21. 8. 1996, přičemž veškeré úkony učiněné na základě rušené plné moci jsou i nadále považovány za úkony učiněné jménem ČR-Ministerstva vnitra. Žalovaný dospěl dále k závěru, že zápisem zveřejněného označení by došlo k zásahu do starších práv namítatele vyplývajících z ochranné známky „P.“. Zveřejněné označení „P. +“ je totiž jako celek zaměnitelné s namítanou slovní ochrannou známkou jak z hlediska vizuálního, tak i fonetického a sémantického. Co se týká posouzení shodnosti a podobnosti výrobků a služeb, dospěl žalovaný k závěru, že radiostanice v seznamu výrobků a služeb namítané ochranné známky ve třídě 9 jsou podobné s přístroji pro záznam, převod, reprodukci zvuku nebo obrazu, pro které je přihlášeno zveřejněné označení, a stejně tak radiokomunikační systém ve třídě 38 je službou, která se týká přenosu zpráv, informací, dat apod., shodně se spoji (komunikacemi), provozem veřejné mobilní telekomunikační sítě, pro které je rovněž přihlášeno zveřejněné označení. Je proto nepochybné, že se jedná o služby podobné. Za rozhodující je přitom třeba brát hledisko průměrného spotřebitele, a nikoli hledisko odborné, jak argumentuje žalobce. Možnost záměny pak nemůže vyloučit ani skutečnost, že namítatelem je v daném případě orgán veřejné správy. Jak ministerstvo, tak žalobce totiž poskytují své služby ve stejné oblasti a průměrný spotřebitel, zaměstnanec státní správy nevyjímaje, by tak mohl být uváděn v omyl. Pokud jde o výstavbu veřejné mobilní telekomunikační sítě ve třídě 37 neshledal odvolací správní orgán, že by šlo o službu shodnou či podobnou službám, pro které je zapsána namítaná ochranná známka, neboť tato služba spadá do zcela jiné oblasti. Z uvedených důvodů žalovaný rozklad žalobce zamítl a potvrdil prvoinstanční rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví, kterým byla přihláška ochranné známky ve znění „P.+“ částečně zamítnuta.

Předcházející řízení správní o přihlášce ochranné známky „P.“ podané Ministerstvem vnitra ČR a řízení správní a soudní o návrhu žalobce na výmaz této ochranné známky z rejstříku ochranných známek

11. Dne 16. 6. 1995 podalo Ministerstvo vnitra České republiky u žalovaného přihlášku kombinované ochranné známky „P.“. Tato ochranná známka byla přihlášena pro následující výrobky: radiostanice a radiokomunikační systém. Přihláška napadené ochranné známky byla podána na předepsaném formuláři. Jako druh přihlašované ochranné známky bylo přihlašovatelem uvedeno kombinovaná ochranná známka. K přihlášce nebyly přiloženy žádné přílohy, tedy ani potřebný počet fotokopii ochranné známky tak, jak to v případě přihlášek kombinovaných ochranných známek právní úprava požadovala.
12. Dne 30. 6. 1995 vyzval žalovaný ministerstvo k odstranění nedostatků přihlášky, neboť k přihlášce nebyly přiloženy dvě fotografie a deset fotokopii ochranné známky. V této výzvě bylo ministerstvo upozorněno, že nedojde-li k odstranění nedostatků přihlášky ve stanovené lhůtě, bude řízení podle § 12 odst. 2 tehdy platného zákona č. 174/1988 Sb., o ochranných známkách (dále též „zákon č. 174/1988 Sb.“) zastaveno. Lhůta pro doplnění přihlášky stanovená žalovaným ve výzvě uplynula dne 29. 8. 1995.
13. Dne 1. 10. 1995 nabyl účinnosti nový zákon č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách. Podle přechodného ustanovení § 42 odst. 1 cit. zákona se řízení o přihláškách ochranných

známek, která neskončila před nabytím účinnosti tohoto zákona, dokončí podle tohoto zákona s tím, že přihlašovatel je povinen na výzvu Úřadu průmyslového vlastnictví v jím stanovené lhůtě uvést svou přihlášku do souladu s požadavky, které na ni klade tento zákon.

14. Žalovaný svým rozhodnutím č. j. 101332 ze dne 12. 7. 1996 zastavil podle § 38 odst. 5 zákona o ochranných známkách správní řízení s odkazem na skutečnost, že ministerstvo jako přihlašovatel nepředložilo ve stanovené lhůtě požadované doklady a neodstranilo tak přes výzvu nedostatky přihlášky.
15. Proti tomuto rozhodnutí podalo ministerstvo rozklad, ke kterému požadované přílohy, tedy dvanáct kusů fotokopii zobrazení přihlašované ochranné známky „P.“, přiložilo. Ministerstvo dále v rozkladu uvedlo, že v případě, že by pozdní dodání vyobrazení ochranné známky mělo mít za následek posun priority, žádá, aby bylo pokračováno v řízení o známce „P.“ jako slovní. Tento požadavek byl ministerstvem zdůvodněn tím, že slovní prvek „P.“ byl zřejmý od samého počátku podání přihlášky.
16. Dne 20. 11. 1996 vydal předseda Úřadu průmyslového vlastnictví rozhodnutí o rozkladu č. j. O-101332-95, kterým rozhodnutí žalovaného zrušil, a to z toho důvodu, že předložením příslušných dokladů odpadl důvod pro zastavení řízení. V pokračujícím řízení žalovaný dne 26. 2. 1997 ministerstvu sdělil, že právo přednosti se posouvá na den, kdy byla přihláška doplněna potřebnými podklady, tj. na den podání rozkladu. Ve svém podání ze dne 14. 8. 1997 adresovaném žalovanému pak ministerstvo argumentovalo, že napadená ochranná známka byla ve skutečnosti přihlášena jako známka slovní, na kterou se nevztahuje povinnost předložit vyobrazení. Na základě tohoto argumentu ministerstvo požadovalo, aby napadené ochranné známce bylo právo přednosti přiznáno již od okamžiku podání přihlášky.
17. Dne 29. 1. 1998 zapsal žalovaný rozhodnutím č. j. 101332 napadenou ochrannou známku do rejstříku ochranných známek jako známku slovní s právem přednosti již od 16. 6. 1995, tj. ke dni podání původní přihlášky ochranné známky, a to pod číslem 206 733. Tímto rozhodnutím se ministerstvo stalo s odkazem na § 12 odst. 2 zákona o ochranných známkách majitelem ochranné známky.
18. Dne 3. 7. 1998 podal žalobce k žalovanému návrh na výmaz napadené ochranné známky s odkazem na § 25 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, neboť dle jeho názoru tato ochranná známka byla zapsána v rozporu se zákonem. Konkrétně namítal, že ministerstvo není podnikatelským subjektem a nemůže být tedy přihlašovatelem, což dovozoval z ust. § 1 a § 4 odst. 2 zákona o ochranných známkách. Žalovaný návrhu na výmaz napadené ochranné známky vyhověl svým rozhodnutím č. j. O-101332 ze dne 20. 3. 2000, když se přiklonil k názoru žalobce, že ministerstvo nebylo ke dni 16. 6. 1995 aktivně legitimováno k podání přihlášky napadené ochranné známky.
19. Předseda Úřadu průmyslového vlastnictví v rozkladovém řízení rozhodnutí žalovaného změnil, a to tak, že návrh na výmaz se zamítá a napadená ochranná známka zůstává v platnosti. Dle odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí neměl zákonodárce pojmem podnikatel v kontextu známkového práva na mysli pouze podnikatele ve smyslu živnostenského podnikání, ale také další subjekty, které umísťují na trh své výrobky a služby i přesto, že tuto činnost neprovádějí za účelem dosažení zisku. Rozhodující je, že ministerstvo, jak předseda Úřadu průmyslového vlastnictví zjistil, vstupuje se svými

výrobky nebo službami na trh a účastní se v tomto směru soutěže v tržním prostředí. Z těchto důvodů ministerstvo splňuje znaky podnikatele ve smyslu zákona o ochranných známkách.

20. O žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví rozhodl Nejvyšší správní soud rozhodnutím č. j. 6 A 39/2001 ze dne 21. 7. 2005 tak, že napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil předsedovi Úřadu průmyslového vlastnictví k dalšímu řízení. Přitom jej zavázal následujícím právním názorem: Napadená ochranná známka byla zapsána v rozporu se zákonem, konkrétně s ust. § 1 a § 4 odst. 2 zákona o ochranných známkách, neboť ministerstvo nebylo aktivně legitimováno podat přihlášku napadené ochranné známky, a nemohlo se stát ani jejím majitelem. Dále dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadená ochranná známka byla zapsána v rozporu s ust. § 7 odst. 1 cit. zákona, neboť ačkoli byla přihlášena jako ochranná známka kombinovaná, byla v rozporu s uvedeným ustanovením zapsána jako ochranná známka slovní. Toto pochybení žalovaného pak bylo spojeno s nesprávným a nezákonným postupem při určení data vzniku práva přednosti ochranné známky, neboť toto právo, byla-li ochranná známka přihlášena jako ochranná známka kombinovaná, mohlo vzniknout teprve v okamžiku doplnění všech náležitostí přihlášky, tedy až po doplnění příslušného počtu vyobrazení. Z uvedených důvodů byly v daném případě splněny podmínky pro výmaz napadené ochranné známky z rejstříku ochranných známek, jež jsou stanoveny v ust. § 25 odst. 1 zákona o ochranných známkách.

III. Žaloba

21. Žalobce napadl rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví žalobou, v níž dovozuje jeho nezákonnost z následujících důvodů: a) nesprávného právního posouzení otázky způsobilosti ministerstva být majitelem ochranné známky „P.S“ a jeho oprávnění bránit v registraci přihlašované ochranné známky žalobce; b) nesprávného právního posouzení právních úkonů ministerstva učiněných na základě plné moci ze dne 21. 8. 1996 jako platných poté, co byla údajně jejich neplatnost zhojena novou plnou mocí ze dne 7. 12. 2001 a c) proto, že závěr žalovaného, že ministerstvo nabízí své výrobky a poskytuje své služby ve stejné oblasti jako žalobce a průměrný spotřebitel by tak mohl být uváděn v omyl, se opírá o skutková zjištění, která jsou k posouzení věci nedostatečná.

Námítka nesprávného právního posouzení otázky způsobilosti ministerstva být majitelem ochranné známky „P.“

22. Podle žalobce bylo v dané věci předně třeba nade vší pochybnost zjistit, zda je ministerstvo jako ústřední orgán státní správy v postavení třetí osoby, jíž hrozí zásah do jejích zákonem chráněných práv ze strany žalobce, jakož i zda je mu zákonem svěřena pravomoc podnikat a následně přihlašovat ochranné známky, resp. vstupovat do řízení zahájeného u Úřadu průmyslového vlastnictví. Povinnost zajišťovat komunikační síť pro Policii ČR, složky Integrovaného záchranného systému a územní orgány státní správy byla totiž ministerstvu svěřena zákonem č. 239/2000 Sb., o integrovaném záchranném systému, a nemůže se tudíž jednat o podnikatelskou aktivitu. Na základě uvedených skutečností pak bylo na místě posoudit, zda je možné nahlížet na ministerstvo jako na podnikatele, jemuž je poskytována ochrana zákonem o ochranných známkách. Tento závěr žalobce vyvrací poukazem na Legislativní pravidla vlády ČR akcentující požadavek terminologické jednotnosti právního řádu. Jelikož zákon o ochranných známkách žádné

rozšiřující vymezení pojmu podnikatel neuvádí, je zřejmé, že je ho zde užito ve stejném smyslu jako je definován v obchodním zákoníku. Dle názoru žalobce tak správní orgán svým výkladem překročil pravomoc svěřenou mu zákonem a fakticky namísto výkladu práva právo tvořil. Ani širší výklad pojmu podnikatel, jenž se občas v literatuře objevuje, však nepřipouští chápání pojmu podnikání jako kategorie, která zahrnuje jakoukoli činnost, nýbrž pouze činnost, která odůvodňuje zápis ochranné známky jakožto označení, rozlišující výrobky a služby na trhu. Pokud přihlašovatel při své činnosti se svými výrobky či službami na trh nevstupuje, neplní ochranná známka účel uvedený v § 1 zákona č. 137/1995 Sb. Ministerstvo proto podle žalobce zbytečně brání ve využívání předmětného označení ze strany subjektů, které na trh skutečně vstupují.

23. Telekomunikační služby poskytované na základě povolení Českého telekomunikačního úřadu č. 5438/96-611 ze dne 7. 2. 1996 je ministerstvo oprávněno poskytovat pouze omezenému počtu dalších složek státní správy v rámci IZS, a to výhradně na nekomerčním základě. Podnikání, resp. poskytování komerčních služeb spotřebitelům v oboru radiokomunikačních systémů a radiostanic jsou proto pojmově vyloučeny. Navíc by ministerstvo takovým konáním ohrozilo podstatu IZS, a v konečném důsledku i bezpečnost ČR. Z uvedeného pak vyplývá, že u spotřebitelů nemůže dojít k záměně služeb ministerstva se službami žalobce, které jsou naopak určeny nejširší veřejnosti.

Námítka nesprávného právního posouzení právních úkonů Ministerstva vnitra ČR učiněných na základě plné moci ze dne 21. 8. 1996 jako platných

24. Žalobce má za to, že plná moc, na jejímž základě byly v řízení před ÚPV činné právní úkony jménem ministerstva do dne 7. 12. 2001 (kdy byla udělena Mgr. S. G. nová plná moc), vykazuje hned několik vad. Jako zmocnitel je zde označeno Ministerstvo vnitra, sekce ochrany státního tajemství a utajovaných skutečností, přičemž podpis připojený k předtištěnému textu Ministerstvo vnitra a razítko s číslem 56 je zcela nečitelný. Žalobce dále argumentuje, že k vystavení plné moci může být oprávněna pouze taková osoba, která má způsobilost k úkonu, jenž má za ni zmocněnec učinit. Z plné moci ani ze spisu ovšem nelze nijak dovodit, že by plná moc byla vystavena ministrem, pověřeným vedoucím pracovníkem ministerstva, z pověření těchto osob nebo na základě platného vnitřního organizačního předpisu ministerstva. Přestože je pak pro plnou moc v daném případě předepsaná obligatorní písemná forma (§ 31 odst. 4 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník) a měla by být proto podepsána jednající osobou tak, aby z podpisu bylo patrné, kdo jej učinil, nelze z nečitelného podpisu na plné moci podepsanou osobu určit.
25. Jako zmocněnec je v plné moci označena patentová a známková kancelář, tedy soubor osobních a věcných prostředků, který samostatně nemá právní subjektivitu a není tudíž způsobilý činit právní úkony.
26. Plná moc je nakonec přijata A. H. a D. K., tedy osobami, kterým nebyla udělena. Společné jednání více patentových zástupců je navíc vyloučeno zákonem č. 237/1991 Sb., o patentových zástupcích.

Námítka, podle níž se závěr žalovaného, že ministerstvo nabízí své výrobky a poskytuje své služby ve stejné oblasti jako žalobce a průměrný spotřebitel by tak mohl být uváděn v omyl, opírá o skutková zjištění, která jsou k posouzení věci nedostatečná

27. Jak bylo uvedeno výše, má žalobce za to, že ministerstvo nesplňuje znaky podnikatele, resp. že ani jeden z možných výkladů pojmu podnikání nemůže vést k závěru, že činnost, pro níž si přihlásilo napadenou ochrannou známku, vykazuje znaky podnikání. Podle žalobce je znakem podnikání jeho legalita. V této souvislosti poukazuje na skutečnost, že ke dni podání přihlášky napadené ochranné známky bylo ministerstvo oprávněno pouze k zajišťování telekomunikační sítě Policie ČR [§ 12 odst. 2 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy, ve znění pozdějších předpisů (dále též „kompetenční zákon“)] a tento stav se změnil až k 1. 1. 2001. Taková činnost však nevykazuje znaky podnikání ve smyslu zákona č. 137/1995 Sb., neboť neexistuje jakýkoli trh, na kterém by se předmětné služby nabízely, a účelem poskytování služeb Policii ČR není dosažení zisku, nýbrž splnění zákonné povinnosti vyplývající z kompetenčního zákona. Na tomto závěru podle žalobce nic nemění ani skutečnost, že Český telekomunikační úřad vydal dne 7. 2. 1996 ministerstvu povolení ke zřízení a provozování telekomunikační sítě P.; jednak proto, že se tak stalo až po podání přihlášky napadené ochranné známky, jednak proto, že takové povolení nemůže rozšířit působnost ministerstva stanovenou zákonem.
28. Žalobce připouští, že budování telekomunikační sítě zvláštního určení s sebou přináší praktickou potřebu jejího označení z důvodu provozní individualizace a ministerstvu nic nebránilo použít jakékoli interní označení. Žalobce uvádí, že by mu principiálně nevadilo, pokud by toto interní označení bylo shodné s jeho ochrannou známkou. Situace se ovšem mění v okamžiku, kdy je pro takové označení zapsána ochranná známka.
29. Činnost, pro kterou byla ministerstvu zapsána ochranná známka, ministerstvo podle žalobce neuskutečňuje za účelem zisku, resp. na komerčním základě (takové poskytování by bylo v rozporu se zněním povolení ČTÚ ze dne 7. 2. 1996), služby poskytuje na nekomerčním základě omezenému počtu uzavřeného okruhu uživatelů, kteří jsou navíc buďto orgány státu nebo jsou státem organizováni (Policie ČR, Armáda ČR, Hasičský záchranný sbor ČR, Zdravotnická záchranná služba, Bezpečnostní informační služba, civilní ochrana). Argument žalovaného, že výrobky a služby ministerstva jsou používány zaměstnanci ve státní správě, které lze považovat za průměrné spotřebitele, je podle žalobce chybný, neboť tito zaměstnanci nemají možnost svobodně se rozhodnout, zda určitou nabídku zboží a služeb přijmou, či nikoli. Ze stejného důvodu žalobce odmítá argumentaci ministerstva, že výrobky a služby ministerstva a žalobce se „nabízí obvykle na stejném místě“. Žalobce poukazuje na hierarchickou výstavbu integrovaného záchranného systému, v rámci něhož jeho jednotlivé složky nemají na výběr, jaký systém zvolí. To sice podle žalobce odpovídá hierarchickému uspořádání státní správy, na straně druhé však má stejná skutečnost za následek, že takto založený systém nelze považovat za trh. Pouze na trhu má však ochranná známka význam, neboť jejím základním smyslem je podle § 1 zákona o ochranných známkách rozlišit výrobky či služby pocházející od různých podnikatelů.
30. Z podané argumentace vyplývá, že skutkové zjištění žalovaného, že výrobky a služby ministerstva jsou používány na trhu průměrnými spotřebiteli a registrací přihlašované ochranné známky žalobce by mohl být průměrný spotřebitel při svobodném výběru zboží a služeb na trhu uváděn v omyl, je v rozporu s obsahem spisu.
31. Na základě výše uvedených skutečností a argumentů žalobce uzavírá, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svém právu užívat při svém podnikání označení P. a označení s tímto zaměnitelná nebo z něj odvozená. Důsledkem nesprávného posouzení oprávnění

ministerstva být majitelem ochranné známky „P.“ je skutečnost, že ministerstvo jako orgán státní správy zneužívá svého protiprávně získaného postavení majitele ochranné známky a námitkami proti zápisu přihlašované ochranné známky žalobce se snaží bránit legitimní podnikatelské činnosti žalobce provozované podle zákona. Žalobce přitom nemá podle svých slov v úmyslu konkurovat činnosti ministerstva, pokud jde o jeho postavení organizátora a provozovatele systému integrovaného záchranného systému.

32. Z uvedených důvodů napadá žalobce rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví v plném rozsahu, žádá jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení. Zároveň žalobce navrhl, aby mu bylo přiznáno právo na úplnou úhradu nákladů řízení.

IV. Doplnění žaloby

33. V doplnění žaloby ze dne 23. 1. 2006 odkazuje žalobce na výše citovaný rozsudek zdejšího soudu č. j. 6 A 39/2001 ze dne 21. 7. 2005, podle něhož byla ochranná známka zapsaná pod č. 206733, která byla důvodem částečného zamítnutí přihlášky ochranné známky O-113358 „P. +“, zapsána v rozporu s tehdy platnými právními předpisy. Nemohla-li pak být ochranná známka č. 206733 dle názoru Nejvyššího správního soudu přihlášena ani zapsána, nemohla být ani důvodem částečného zamítnutí žalobcovy přihlášky ochranné známky O-113358, neboť je třeba na ni hledět jako na ochrannou známku, která přihlášena a zapsána nebyla. Žalobce proto i nadále trvá na tom, aby soud rozhodl, jak bylo navrženo v žalobě.

V. Posouzení námitek žalobce Nejvyšším správním soudem

34. Vzhledem k povaze napadaného rozhodnutí se Nejvyšší správní soud primárně zabýval námitkou uplatněnou v doplnění žaloby, a to důsledky rozhodnutí zdejšího soudu ve věci návrhu žalobce na výmaz ochranné známky č. 206733 zapsané pro Ministerstvo vnitra. Předmětné řízení o námitkách proti zápisu přihlášené ochranné známky žalobce, jakož i o námitkách proti všem ostatním přihlášeným ochranným známkám žalobce, jsou totiž (byť byla zahájena dříve) ve vztahu k řízení o návrhu na výmaz ochranné známky ministerstva svou povahou akcesorické, a svým výsledkem tudíž závislé na výsledku uvedeného řízení o výmazu. Skutečnost, že Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví, kterým bylo změněno prvoinstanční rozhodnutí úřadu tak, že návrh žalobce na výmaz ochranné známky zapsané pro ministerstvo se zamítá, má vzhledem k vázanosti žalovaného právním názorem zde vysloveným, nutně za následek rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví, kterým bude rozklad proti rozhodnutí o výmazu ochranné známky č. 206733 zamítnut a napadené rozhodnutí potvrzeno. Pravomocným výmazem ochranné známky č. 206733 pak odpadne podklad a příčina sporu všech řízení o námitkách ministerstva proti zápisu přihlášených označení žalobce.
35. V rozsudku č. j. 6 A 39/2001 ze dne 21. 7. 2005 dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ministerstvo není podnikatelem ve smyslu zákona o ochranných známkách. Tohoto pojmu je zde užito ve stejném smyslu, jak jej definuje obchodní zákoník, a ministerstvo, resp. stát, jehož je složkou, nelze zařadit ani do jedné ze subkategorií v této nejširší definici podnikatele v českém právu vypočtených (§ 2 odst. 2 obchodního zákoníku).

36. Nejvyšší správní soud dále uzavřel, že ani v případě akceptování širšího výkladu pojmu podnikatel a podnikání, které by se striktně nedrželo jejich vymezení v obchodním zákoníku (zákon č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách od pojmů podnikatel a podnikání upouští), by nebyl zápis napadené ochranné známky přípustný. Ze souvislosti známkového práva s právem soutěžním, jakož i ze základních principů, na nichž je právní úprava známkové ochrany vystavěna, totiž vyplývá, že i v tomto případě by bylo možné jako ochranou známku zapsat pouze takové označení výrobků nebo služeb, kterými se subjekt, který není podnikatelem ve smyslu obchodního zákoníku, účastní trhu, resp. soutěže na tomto trhu. Ani tato podmínka však není v daném případě splněna.
37. Základním účelem integrovaného záchranného systému je umožnit koordinaci mezi jeho jednotlivými složkami. Za tím účelem byl ministerstvem zaveden jednotný komunikační systém, jenž byl nazván P. Jednotlivé složky tohoto systému nemají možnost si za účelem vzájemné koordinace svých aktivit v rámci IZS zvolit jiný radiokomunikační systém, resp. musí používat výlučně radiokomunikační systém zabezpečovaný ministerstvem. Takové řešení je logické, neboť v situaci, kdy by jednotlivé složky IZS zvolily rozdílné radiokomunikační systémy, ohrozily by tím funkčnost celého systému a plnění jeho základních úkolů. Radiokomunikační systém, na nějž se vztahuje ochranná známka ministerstva, tedy není vystaven konkurenci, a to ani potenciální, ze strany jiných výrobků, byť by plnily obdobnou funkci. Rovněž okruh uživatelů služeb radiokomunikačního systému P. je omezen pouze na jeho jednotlivé složky. Kromě těchto subjektů nejsou uvedené služby poskytovány již nikomu dalšímu. Žádná jiná právnická nebo fyzická osoba, není-li součástí IZS, tak nemůže tyto služby od jejich poskytovatele zásadně nakoupit a používat je k vlastní komunikaci mimo IZS. Lze tedy dovodit, že předmětné služby nejsou vystaveny konkurenci ani mimo integrovaný záchranný systém, neboť tam nejsou a nemohou být vůbec poskytovány, resp. nakupovány. Z uvedeného pak vyplývá, že služby radiokomunikačního systému P., poskytované ministerstvem, nejsou realizovány v prostředí, jež by bylo možno označit jako trh, resp. které by bylo možno označit jako byť jen potenciálně soutěžní.
38. Z výše uvedeného Nejvyšší správní soud dovodil, že i v případě akceptace ministerstvem naznačené argumentace ve prospěch širšího výkladu pojmů podnikatele a podnikání obsažených v zákoně č. 137/1995 Sb., neplní přidělení ochranné známky „P.“ ministerstvu za účelem označení radiokomunikačního systému pro IZS ani jednu ze základních funkcí ochranné známky. Funkce odlišení od jiných výrobků nebo služeb téhož druhu v daném případě není plněna proto, že žádné takové jiné služby téhož druhu k dispozici jejich uživatelům prostě nejsou. Ze stejného důvodu není třeba označení takového radiokomunikačního systému chránit známkoprávními prostředky. V neposlední řadě napadená ochranná známka nemůže plnit funkci soutěžní, neboť není vůči komu soutěžně „bojovat“, není vůči komu se vymezovat.
39. Bylo-li pak na základě výše popsaných úvah Nejvyšším správním soudem vysloveno, že Ministerstvo vnitra ČR není aktivně legitimováno k podání přihlášky ochranné známky, resp. že nemůže být jejím majitelem, nepřipadá v úvahu ani vstup ministerstva do řízení před Úřadem průmyslového vlastnictví podáním námitek proti zápisu přihlášených označení žalobce. Nejvyšší správní soud tedy přisvědčuje žalobní námitce první a třetí, jakož i námitce obsažené v doplnění žaloby, a v podrobnostech přitom odkazuje na odůvodnění svého rozsudku č. j. 6 A 39/2001 ze dne 21. 7. 2005.

40. Ke druhé žalobní námitce, týkající se nedostatků plné moci zástupce ministerstva Nejvyšší správní soud uvádí, že tato plná moc netvoří součást předloženého správního ani soudního spisu. V příložených námitkách ministerstva je uveden pouze odkaz, podle kterého je plná moc uložena ve spise 101 332. S ohledem na to, že rozhodnutí o této námitce by nebylo s to změnit cokoli na výše podaných závěrech, a vzhledem k zájmu na urychleném vyřízení předmětného již roky trvajícího sporu, nežádal již Nejvyšší správní soud o předložení předmětné plné moci Úřad průmyslového vlastnictví a rozhodl ve věci, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

VI. Závěr

41. Nejvyšší správní soud po posouzení řádně a včas uplatněných žalobních námitek zrušil v souladu s ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví sp. zn. O-113358 ze dne 14. 6. 2002, jakož i prvoinstanční správní rozhodnutí č. j. 73833/1997 ze dne 24. 5. 2001 pro vady řízení spočívající v tom, že Úřad průmyslového vlastnictví, resp. jeho předseda připustili proti zápisu ochranné známky žalobce námitky osoby, která k jejich podání nebyla oprávněna. Nejvyšší správní soud si je vědom, že v době rozhodování předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví se tento cítil vázán svým dřívějším pravomocným rozhodnutím č.j. O-101332-95 ze dne 15. 1. 2001, jímž Ministerstvo vnitra ČR posoudil jako způsobilé stát se majitelem ochranné známky. Bylo-li však toto rozhodnutí následně zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu, jímž tento soud deklaroval, že ministerstvo subjektem takto způsobilým není, nelze v dané věci rozhodnout jinak, než že není-li ministerstvo aktivně legitimováno k podání přihlášky ochranné známky, a tedy ani způsobilé stát se jejím majitelem, nemůže být logicky aktivně legitimováno ani k podávání námitek proti zápisu ochranných známek jiných subjektů, k přihlašování ochranných známek oprávněných. Nejvyšší správní soud tak shledal žalobu důvodnou, jí napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí, které mu předcházelo podle ust. § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. zrušil a věc vrátil prvoinstančnímu správnímu orgánu k dalšímu řízení. V něm je správní orgán vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
42. Jen jako poznámku obiter dictum proto Nejvyšší správní soud vyjadřuje své stanovisko k žalobcově námitce nepřipustnosti formy prvoinstančního rozhodnutí správního orgánu uplatněné v rozkladu proti tomuto rozhodnutí, a to přestože ji žalobce v žalobě již neuvádí. Předseda Úřadu průmyslového vlastnictví se k ní totiž nevyjádřil; dle názoru Nejvyššího správního soudu jde však o otázku natolik zásadní, že o ní rozhodnuto být mělo, a činí tak proto alespoň touto formou sám.
43. Dle názoru žalobce bylo možné v dané věci rozhodnout buď tak, že se námitky podle § 11 odst. 2 zákona o ochranných známkách zamítají, nebo tak, že se podle § 11 odst. 3 cit. zák. zamítá přihláška. Rozhodnout částečným zamítnutím přihlášky podle žalobce možné není, neboť řízení před Úřadem průmyslového vlastnictví je ovládáno zásadou dispoziční. Je tudíž na přihlašovatel, aby vymezil rozsah, v jakém má být přihlašovaná známka zapsána. Na registraci v rozsahu omezenějším nemusí mít totiž přihlašovatel vůbec zájem. Stejně tak námitky ministerstva se vztahovaly na přihlašovanou ochrannou známku jako celek; tím, že správní orgán ponechal přihlášený seznam žalobce pro služby ve třídě 37 mezinárodního třídění výrobků a služeb nezměněn, porušil zákon a o námitkách tak nebylo řádně rozhodnuto.

44. S uvedeným právním názorem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Podle ust. § 11 odst. 2 zákona o ochranných známkách zjistí-li Úřad průmyslového vlastnictví, že přihlášení označení nezasahuje do zákonem chráněných starších práv třetích osob, námitky zamítne. Podle odstavce 3 cit. ustanovení jestliže Úřad zjistí, že přihlášené označení nesplňuje podmínky pro zápis do rejstříku, přihlášku zamítne. Jiný způsob rozhodnutí než zamítnutí námitek, nebo zamítnutí přihlášky zákon o ochranných známkách nepřipouští. Nejvyšší správní soud tak souhlasí s žalobcem, že o návrhu účastníka (příhláše, stejně jako námitkách) je třeba rozhodnout v takovém rozsahu, v jakém byl správnímu orgánu předložen. Stejně jako bylo rozsudkem zdejšího soudu č.j. 6 A 39/2001-85 vysloveno, že učinil-li účastník předmětem správního řízení kombinovanou ochrannou známku, nemůže Úřad průmyslového vlastnictví rozhodnout o zápisu takto přihlášené ochranné známky jako známky slovní, není ani možné, aby Úřad průmyslového vlastnictví rozhodl o podané přihlášce ochranné známky v jiném rozsahu, než jak byl přihlašovatelem vymezen. V daném případě by správní orgán takovým rozhodnutím nepřipustně upravoval rozsah výrobků či služeb, pro které byla daná ochranná známka přihlášena, a rozhodl by tak v rozporu se zásadou dispoziční, kterou je řízení před Úřadem průmyslového vlastnictví ovládáno.

VII. Náklady řízení

45. Žalobce měl v řízení plný úspěch, náleží mu proto vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení důvodně vynaložených (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalobci, jenž byl v řízení před Vrchním soudem v Praze zastoupen na základě plné moci advokátem (plná moc byla posléze vypovězena), tedy náleží paušální náhrada mimosmluvní odměny advokáta podle ust. § 11 vyhlášky č. 484/2000 Sb. ve výši 3500 Kč, paušální náhrada hotových výdajů za čtyři úkony právní služby podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 4 x 75 Kč a náhrada zaplaceného soudního poplatku ve výši 3000 Kč. Celkovou částku náhrady nákladů řízení ve výši 6800 Kč je žalovaný povinen zaplatit na účet žalobce do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu